

Kérők

Réges-régi időkben történt, amit most elbeszélék: jóval régebben annál, mint amilyen messzire elér az emberi emlékezet. Hogy akkor mégis miképp jutott el ez a história hozzánk, jogos, ám megválaszolhatatlan kérdés. Talán nem egyedül az embernek van emlékezete. Talán a föld is emlékszik a maga csöndes és kifürkészhetetlen módján. Feneketlen kút az idő: ha belepillantunk, a mélyén megcsillanhat valami nálunk sokkal öregebb.

Egy szó mint száz, az akkori időtlen időkben uralkodott a Napkirály. Három szépséges szép leánya volt: úgy hívták őket, hogy Hajnal, Dél és Alkonyat. Senki a kerek világon nem tudta megmondani, melyikük szebb a másiknál:

ha Hajnalra néztek, megesküdtek volna, hogy ő a legbájosabb, ha Délre, őt vélték a legkáprázatosabbnak, s ha Alkonyatra, nála szebbet el sem tudtak képzelni. Ez pedig azért lehetett így, mert soha senki nem látta őket egymás mellett, hogy dűlőre juthatott volna: amikor ugyanis Hajnal ébren volt, a másik kettő aludt; amikor Dél felserkent, Hajnal elszenderült; és amikor Alkonyat nyitogatni kezdte két ragyogó szemét, Dél is álomba hullt. Sokat búslakodott ezen a Napkirály, mert így nem tudta sehogy sem férjhez adni a lányait: hiszen valahányszor kérő jött a palotába, a Szélkirálytól, a Tengerek Fejedelmétől, vagy más efféle, rangban-sorban hozzá illő égi vagy

földi hatalmasságtól, a kérő jogosan állt elő azzal, hogy szeretné egymás mellett látni mind a hármát, mielőtt valamelyiknek megkérné a kezét.

A leányok különös szokását hallva azonban mind meghátráltak: hisz mihez kezdenének olyan fehérnéppel, aki bármilyen szép, a nap kétharmadát átalussza, nem beszélve az éjszakákról? Mások felvetették, hogy elveszik mind a hármát, reggel ezzel, nappal azzal, este meg amazzal vannak együtt, így kitelik majd a nap, a király azonban bősziúten hártotta el az efféle javaslatokat, mert az mégse járja. Végül azonban olyannyira búnak eresztette a fejét a király, hogy kihirdette: fele királyságát annak adja, aki valami kiutat mutat szorult helyzetéből – pedig nehezére esett megválni aranypalotájának, dúsgazdag birtokainak felétől, amelyek addig terjedtek, míg a szem ellát, s annál még két rőffel is tovább.

Telt-múlt az idő, s a Napkirály már-már kezdte úgy hinni, pártában marad a három tündérszép leány, amikor egy nap furcsa kérő állított be: sápadt, sovány alak, azt lehetett hinni róla, a következő pillanatban se szó, se beszéd, elenyész. Hangja is halk volt, erőtlen, de illő módon adta elő a királynak, mi járatban van. Még a testőrség legközelebb strázsáló tagjai sem tudták kivenni, mit mondhatott, habár igencsak hegyezték a fülüket. Amikor végzett a mondandójával, a király hümmögött egy ideig, fehéren tündöklő szakállát huzigálta, azután bólintott, és kezet adott a kérőnek. Úgy tűnt, az egyezés megkötött.

Másnapra kelve felúgtak a harsonák, és ország-világ előtt közhírré tették, hogy a Napkirály mindhárom leánya elkelt; hogy Hajnal, Dél és Alkonyat is férjhez adatik. Az emberek összesúgtak: vajon hogy akadt egyszerre három alkalmas vőlegény, akik elnézik a királylányok furcsa napirendjét, vagy tán a király belenyugodott, hogy egy kérőhöz adja mind a hármát? A Napkirály nem szólt semmit, az udvaroncok pedig nem firtatták: csak a legvénebb tanácsos kockáztatott meg egyetlen kérdő pillantást, amikor már öreg este lett. Őtőle tudjuk, amit tudunk.

A dolog úgy esett, hogy az ismeretlen kérő a Hold volt: se rangja, se birtoka hontalan, addig senki se látta, senki se hallott felőle. Azzal állt elő, hogy az égbolt egy kicsinyke sarkáért, s a Napkirály fényének egy maroknyi sugaráért cserébe ő elvenné a leányokat. A maga részéről kész feladni saját fényének utolsó halovány világát is, és egészen a Napkirályra bízni magát: annak fényében fürödve mindig más és más alakban születne meg, hol kerek telihold, hol csökkenő sarló, hol növekvő cipó volna. A három királyleánynak így nem egy, de nem is három férje lenne, minthogy ők maguk is éppúgy egyek, amint hármak is. A király ráállt, s azóta így van ez: a Holdherceg megannyi alakja hűségesen őrzi a Földet, s vele Hajnalt, Delet és Alkonyatot, a három ébredő és elalvó szépséget, és nem győz gyönyörködni bennük; de neki magának egy huncut szál sugara, semmi saját világossága nem maradt.

NAC SINÁK GERGELY ANDRÁS